

za všech okolností voliti takovou rychlost, by řidič byl pánem rychlosti a neohrožoval bezpečnost osob a majetku. Stav na křižovatce však vyžadoval, aby řidič snížil rychlost i pod 6 km, ježto křižovatka byla zabrána třemi vozidly mimo vozidlo žalované a cestujícími vystoupivšími nebo čekajícími na nastoupení do dvou tam stojících vozidel (autobusů). Při patřičně snížené rychlosti by byl řidič auta žalované mohl závčas zastaviti na vzdálenost 2 m, na kterou mu nezletilá Věra B-ová do jízdní dráhy vkročila. Jel-li řidič za tak nebezpečného stavu křižovatky takovou rychlostí, že se mu to nepodařilo, nejednal s průměrnou a odbornou opatrností podle §§ 1297 a 1299 obč. zák., zejména uváží-li se, že při tak hustém ruchu osob, jež křižovatky musily použítí, mohl předpokládati, že mu na krátkou vzdálenost ta neb ona osoba může do jízdní dráhy vkročit. Právem proto uznal první soud, že se žalovaná strana plně nevyvinila, a že spoluzavinění nezletilé Věry B-ové jest jen poloviční a byl proto rozsudek prvního soudu obnoven.

Čís. 13547.

Pojišťovací smlouva.

Je-li ručební povinnost pojišťovny podmíněna tím, že řidič ustanovený pojistníkem musí míti úřední vůdčí list, jest výrazem »úřední vůdčí list« v pochybnostech rozuměti úřední vůdčí list vůbec, nikoliv úřední vůdčí list, opravňující k vedení toho druhu vozidla, jež bylo pojištěno.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 1930/32.)

Žalovaný pojistil u žalující pojišťovny motorové vozidlo (motorové kolo s přívěsným zavřeným vozíkem) proti škodě ze zákonného ručení. Podle § 4 čís. 2 dodatečných pojišťovacích podmínek neručila pojišťovna, povstala-li škoda při jízdě řízené řidičem, jenž neměl úřední vůdčí list (behördlichen Führerschein). Proti žalobě o zaplacení pojistné premie namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávku proti žalobkyni, ježto žalobkyně odmítla nahraditi škodu, jež vznikla žalovanému z povinného ručení při nehodě pojištěného motorového vozidla, jež tehdy řídil Alfred F. Žalobkyně namítla proti vzájemné pohledávce, že podle § 4 čís. 2 dodatečných pojišťovacích podmínek není povinna k náhradě, ježto řidič Alfred F. v době nehody neměl vůdčí list na pojištěné motorové vozidlo, nýbrž jen na osobní a lehká nákladní auta. Procesní soud první stolice uznal mezitímním rozsudkem, že vzájemná pohledávka žalovaného namítaná započtením jest důvodem po právu. Odvolací soud neuznal vzájemnou pohledávku žalovaného důvodem po právu.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Není ani zapotřebí rozebíratí otázku, zda všeobecné a dodatečné pojišťovací podmínky doručené žalovanému teprve s pojistkou jsou součástí pojišťovací smlouvy, poněvadž, i kdyby tomu tak bylo, jest nárok žalovaného k započtení namítaný po právu. Nejde o to, jak výraz

»behördlicher Führerschein« použitý v § 1 a § 4 čís. 2 dodatečných pojišťovacích podmínek z roku 1923 jest vykládati podle předpisů ministerského nařízení z 28. dubna 1910 čís. 81 ř. z. a nařízení presidenta zemské správy politické v Praze z 22. dubna 1920 čís. 6298, č. z. sp. p. 52.614 uveřejněného pod čís. 310 sb. z. a n. z roku 1920, nýbrž jak jest výraz ten vykládati podle smlouvy (podle pojišťovacích podmínek). A tu jest v prvé řadě podle § 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák. vyšetřiti pravý úmysl a pravou vůli stran, a zjistiti, zda a pokud jest jejich projev souhlasný (§§ 861, 869 obč. zák.). Strany se však rozcházejí v tom, že žalující strana měla oním výrazem na mysli úřední vůdčí list opravňující k vedení toho druhu vozidla, jež bylo pojištěno, kdežto žalovaný mínil tím vůdčí list vůbec. A tento nesouhlas tu jest, ano bylo zjištěno, že při sepisu pojistného návrhu byl žalovaný tázán sprostředkujícím agentem Sch-em, má-li on a jeho zřízení předepsané povolení k jízdě, aniž byla řeč o tom, zda povolení platí i pro pojištěný druh vozidla. I pojistný návrh obsahuje pod čís. 7 jen všeobecnou otázku o úředně předepsaném povolení k jízdě. Mohl si proto důvodně žalovaný vykládati onen výrok dodatečných pojišťovacích podmínek tak, jak tvrdí a nemůže pojišťovna přes onen, podle jejího názoru mylný, výklad odvozovati z dodatečných pojišťovacích podmínek, že neručí za pojistnou příhodu ze dne 15. listopadu 1930, ana sama použila nejasného výrazu »behördlich vorgeschriebene Fahrlizenz« i ve formulářích o pojistném návrhu, i v dodatečných podmínkách, a jde to podle § 915 obč. zák. na její vrub. Nelze přehlédnouti, že jde o obšírné a spleťité pojišťovací podmínky, jichž výklad jest pro laika pravidelně obtížný, a proto zásada poctivosti styku (§ 914 obč. zák.) vyžaduje, by jasně a přesně upravila i otázky ve vzoru pojistného návrhu i v pojišťovacích podmínkách, což také dodatečně v podmínkách z roku 1930 co do onoho sporného výrazu učinila. Že si žalovaný skutečně vykládal ona slova tak, jak tvrdí, plyne z toho, že platil pojistné premie, což by přece nebyl činil, kdyby byl věděl, že předpokladem nároku na odškodnění jest podle pojišťovacích podmínek úřední vůdčí list opravňující k řízení vozidel toho druhu, jakého jest pojištěné vozidlo, a v tom byl oprávněně utvrzen tím, že se bezpečnostní orgány, jak zjištěno, spokojily vůdčím listem znějícím na auto osobní a auto dodávkové, ač ho bylo použito při řízení motorové drožky.

Čís. 13548.

Dodával-li mlynář (nájemce pekárny) podle dohody pekaři (podnájemci pekárny) mouku na vypečení, při čemž se každý den zjišťovalo, kolik z této mouky pekař vypekl, a pekař pak za toto množství odváděl mlynáři peníze podle bursovní ceny, nejde před vypečením o prodej mouky, nýbrž z množství mouky dodané pekaři je vždy pekaři prodáno jen ono množství, jež spotřeboval k pečení a jež podle bursovní ceny zaplatil, a mlynář nepozbyl vlastnictví k mouce dodané pekaři, dokud nebyla zpečena.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 774/34.)